

lers ikke anerkjender nogetssomhelst økonomisk Princip, neppe nok nogen Grundfætning, at en Told skal være saaledes indrettet, at den kan kontrolleres. Man maa aldrig bestaate Papirer, Guld og Sølv, som det er umuligt at kontrollere. Men her kommer nu den ærede Finantsminister med et Forslag om en Toldafgift, som tilfidesætter den første og simpleste Grundfætning for hvilketssomhelst Toldvæsen. Vil nu den meget ærede Minister have en saadan Indførselstold indført, saa burde han dog ikke undlade at føie Noget til, at hæve den Ulempe, som følger med alle saadanne Afgifter og som man ellers hæver, men som vel næsten vilde tilintetgjøre den hele finantsielle Betydning af Loven, hvis den idet Hele taget vil faae nogen finantsiel Betydning. Den ærede Minister kan jo nemlig ikke vel vægre sig ved at tage en saadan simpel Konsekvents, som at han maa tillade en Tilbagebetaling af Afgiften; naar disse Papirer udføres igjen, saa maa der gives Toldgodtgjørelse, drawbacks, idet den ærede Minister ikke kan negte denne Artikel det, som vi anerkjende i vort hele Toldsystem. Ja, den ærede Minister ryster paa Hovedet, og det kan jeg vel forstaa; thi naar man ikke kan se, at en Ting betaler Told, saa kan man naturligvis heller ikke indrømme Toldgodtgjørelse. Men naar man opstiller saadanne Fordringer som dem, der opstilles i dette Lovforslag, saa er det en ganske simpel og billig Fordring, at der betales Udførselsgodtgjørelse. Og jeg tilstaar, at i saa Tilfælde ville ogsaa flere af de Indvendinger, som det forekommer mig, at man maa gjøre imod dette Forslag, og det betydelige Indvendinger, falde bort. Eigesom jeg i og for sig finder Skatten uretfærdig og uhenftsmæssig, saaledes er det vel ogsaa blevet det høie Thing mere klart — vel ogsaa ved de Dplysninger, der paa forskjellig Maade i Dag ere blevne meddelte, blandt Andet fra det ærede juridiske Medlem her nærvæd (Hindenburg) om, at der ikke er Spor af virkelig Kontrol multig — at denne Skat efter alle sine Former maa betegnes som en Skat, der allerede af den Grund i og for sig er forkastelig, fordi den sætter Præmier for Ærligheden og lægger Skat paa

Ærligheden. Skatten opfordrer efter sin Natur til at besvige Staten, fordi der ikke foreligger nogetssomhelst af de Momenter, som ellers ere tilstede, og som det kommer an paa ved Skatter. Folk forlange jo dog ellers, naar de skulle betale Skat, at Skatteopkræveren skal komme til dem og sige: Det og det er Du pligtig at betale i Skat. Det er Tilfældet ved Told osv., men det er der slet ikke Spørgsmaal om her. Udvalgets Mindretal har oplyst her, hvorledes det Æneste, som den ærede Finantsminister i og for sig holdt sig til ved første Behandling, navnlig overfor mig, var en Henvisning til Forholdet i andre Lande. I England er man gaaet bort fra denne Skat efter — ja, jeg husker ikke efter hvor kort Tids Forløb — (Sage: Efter 3 Maaneders Forløb); naa, ja efter 3 Maaneders Forløb er man gaaet bort fra Skatten der, fordi man ikke kunde bruge den. (Sager: Det er urigtigt!). Er det urigtigt? Ja, jeg har mine Dplysninger fra det ærede Mindretal, og jeg tvivler ikke om, at de ere rigtige. Den ærede Minister føiede til, at der ogsaa i England betales Skat af de Renten, der udbetales i Landet, men det er noget ganske Andet, thi her er der netop et Moment; paa hvilket man kan lade Kontrollen falde, nemlig naar Renten skal udbetales. Det er jo navnlig de større Pengeinstituter, der udbetale Renten, og Enhver, der kjender det engelske Skattesystem, vil vide, hvorledes man benytter paa en meget findrig Maade disse Udbetalinger til Beskatning. Man har der en Form, hvor man kan kontrollere i alt Fald nogenlunde, hvad der er Spørgsmaal om. Naar det for mig er mere og mere klart, at der ikke er Spørgsmaal om nogen alvorlig Kontrol ved denne Skat, saa er det blandt Andet blevet mig tydeligt af de Forslag, der ere stillede af det ærede Flertal, som forsvarede Afgiften. Det er fremhævet af den ærede Ordfører og oftere omtalt i denne Debat, men jeg kan ikke undlade at gjentagde det i Thingets Grundring, at Flertallet er kommet til en saadan Foranstaltning som denne, at Folk selv skulle bevise, at de ikke have overtraadt Loven, ikke at tale om, at det allerede er vist, at det staar i fuldstændig Modstrid